

Издаје Недјељом.

Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на по год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Преплата шаље се у
омиљеним писмама попо-
редно администрацији Гл.
Црногорца на Цетине, а
може се и картом уплат-
њеном на пошту у Котор.
Доласи шиљу се уредниш-
тву. Рукописи се не враћају.

За описне плаћа се од
реда 5 новчића. За веће
и на дуже вријеме мање.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

Берлин, 4 јуна. — Према пото-
њој вољи Цара Фридриха, као и пре-
ма жељи удове Царице, биће погреб
чисто војнички, те у пратњи неће бити
никог осим чланова цареке породице
и неколико званица.

Колоњ, 4 јуна. — „Kölnische
Zeitung“ јавља да ће проглас Цара
Вилхелма II нагласити одржање доса-
дашње политике мира.

Берлин, 4 јуна. — У својој за-
повиједи војсци сјећа се нови Цар
прије свега својих славних предака па
вели: Хоћемо да останемо у неразлуч-
ној заједници, па дошпјела божа воља
мир или урибес. Ви бете се мени за-
клети да бете ми бити вјерни, а ја ви
се кунем да ћу се вазда сјећати да
ћу некад морати одговорати свјим
предцима за славу и част наше војске.
Заповијед царева морнарици из-
јављује потпуно уздање, „да ћемо
бити у четвртој заједници у добре као
и у але часе, навијек готови продати
своју крв за част Немачке“.

(Та три брзојава стигла су прекасно
за прошли број.)

Потдам, 7 јуна. — На погреб
Цара Фридриха III слегла се велика
мнелина народа.

Цар Вилхелм II поздравља про-
гласом пруски народ и хвали велике
вртине Цара Фридриха III. Обриче
да ће бити владалац праведан и ми-
лостив, да ће позвати побожност и страх
божи, да ће хранити мир, да ће раз-
вијати благостање земље и да ће бити
вјерни чувар права.

Будапешта, 7 јуна. — Одбор
аустријске делегације одобрио је буџет
за министарство иностраних послова.
Сви говорници одобравају инострану
политику. — Казнокија изјављује, да
савез Цесаревине са Немачком остаје
исти и после смрти Цара Фридриха.
Смјерови тог савеза иду само на одр-
жање мира. Министар побија причу о
продирању Аустрије на Солун и увје-

рава да је Аустрија пријатељница сви-
јех народа на Балкану. Он мисли за
нужно подржавати и спречљиву (го-
лсрантну) турску владу у Македонији.
Са Грчком је Аустрија у лијепом при-
јатељству. Министар вели како се мучи
већ од неколико година да одржи нај-
љешну слогу између Атине и Цари-
града. Са присном савезницом Итали-
јом стоји Аустрија навијек ердечно.

(За Босну и Херцеговину није некала
влада 44 милиона вредног трошка, као
што је јављено у прошлом броју погреш-
ном брзојавном, но само четири милиона
и 400.000 фиорина. Ур.)

Будапешта, 8 јуна. — Одбор
делегације примио је редовни трошак
на војску једнак са свјем повнши-
цама у њему, без икакве промјене,
сасвим по приједлогу владину.

Берлин, 8 јуна. — Венерао граф
Шлифен поћи ће у Биоград и у Бу-
курешт, да тамо објави да се зацарио
Вилхелм II.

Рим, 9 јуна. Као што „Diritto“
дознаје, науино је Краљ Умберто поћи
у Берлин на крунисање Цара Вилхел-
ма II.

Берлин, 9 јуна. Новине „Voersen
courrier“ јављају, да је нови Цар из-
јавио Великом Књазу Владимиру своју
живу жељу да остане у истом прија-
тељству с Русијом, у ком је био дјед
и отац му.

Берлин, 10 јуна. — „National
Zeitung“ јавља, да је кнез Бисмарк
у савезном вијећу (Bundesrath) говорио
ердачну бесједу о блажености Цара
Фридриха, те је особито увјеравао да
садашњи положај нагиње к миру и да
ће се садашња начела и унутрашње
и иностране политике у њемачке ца-
реване одржати и на даље.

ТРИ ЦАРА — У ТРИ МЈЕСЕЦА.

Хвала Богу: од како је свијета и
вијека, да ли је икоји вијек пазно го-
лике царева, колико их прогута ови
деветнаести вијек од рођења Христо-

ганин, али најпослије би, као и први
пут.

Навједи се Илија на Цигу: „ако
се још једном догоди тако, пази, гла-
ву ћу ти отејећи!“

Радио је циганин још по године,
па донесе синџир.

Погледа само Дукљан и одмах
виђе, да не може прекинути.

„Не, нећу! — вели — ти ћеш ме
преварити!“

Закуне му се св. Илија, те ти
Дукљан закује се; мичи тамо, мичи
амо, аја! не може прекинути.

„Пушти ме!“ моли он св. Илију.
А Илија му на то: „Не, нећу те пу-
штити!“ И још побоље зали оловом.

Тако је тамо остао Дукљан и до
дан-данас.

Отад он ти сједи тамо и вазда
гризе синџир; на бадњи дан он дође
танак, претанак; али га у томе освоји
сан; а циганин пред зору почну удара-
ти чекићима по свијем наковњима, те
синџир постане опет дебео, као што је
и био.

Али свакако, доћи ће вријеме, кад
ће тај ланац он прегрести, те ће по-
звати Илију, да се сијеку сабљама, па
ће му отејећи мали прет, из ког ће
потећи крв, а од ове крви запалиће
се цијела земља, и гореће, докле не

ва? Па нека што их толике помори,
но што многе подави смрћу пријеком,
необичном, смрћу страхом, којом
су људи свикли гледати или слушати да
умиру најгори грешници.

Па што се чудити? — помислиће
ко. — Зар пред Богом није цар ка-
ко сваки сиромашак? А цар има још
и друге прилике да гријешно сиромаш;
па што да не плати своје гријехе ка-
ко сваки други?

Лијено. Но да видимо који су и
какви су то цареви били те свршине
необичним свршетком.

Већ и сами почетак овога вијека
пошкропљен је крвљу владалачком,
скоро проливеном. Зора првога дана
још се прведела крвљу краља и кра-
љице француске, те им страховити на-
родни суд одрубиле главе сјекиром. То
бјеше при концу прошлога вијека,
1793. Но што је најстрашније, та крв
не само што је била краљевска и ца-
рска, но је била и — невинна. Краљ
француски и његова краљица платили
су главом за гријехове својих предака.

И зацари се „човјек из народа“,
и задрхта свијет од његове силе, и
савлада њесара, и шћаше основати
царство нечувано, да га бијес не по-
несе на мајку Москву. И Москва га
прокле пламеном клетвом, и врну се
грдан, и сврши у ропству, у најбоље
мучке године, од грдне болести: —
Наполеон Бонапарта.

Па и њесарева лозе није поште-
дијела необична, страховита судба ца-
ромора: Може ли бити страшнијет
свршетка без онога, којим је свршио
рођењи брат садашњег Цесара, мек-
икански цар Максимилијан? Остави нај-
љешне дворе на бријегу синега мора,
остави све мило и драго, остави вје-
реницу љубу, па крени преко мора да
оснује царство, па у мјесто царскога
вијенца, доби олово у срце: стријеља-
ше га Мехиканци, као што би у нас
ког зликовца извели на пазар да га
мушкетају. То бјеше скоро исти дан
кад му је брат, Цесар, у највишој

слави и светковини владалачкој, поново
угарску круну исписану словенским
писмом. Потоњим својим уздицајем
сјетио се Мако свје љубе: „Карло-
то, сиромашко!“ А Карлота је још
навијек жива, само што је сипшла с
ума, а злобни свијет руга јој се: Ца-
рица Шарлота!

Није прошло ни три године а цар
најславнијет и најбогатијет народу на
свијету, дотадањи управник свеколике
политике јевропске, заводник Макс-
имилијанов у Мехику, Луј Наполеон
III, изгуби царевину на Седану, оде
из ропства у прогонство, и брзо свисну.
А његов једини син и наслѣдник, уз-
даница царске му лозе, оде у далеку
Африку да погине од копља некога
дивљака те браћаше свој народ и своју
земљу од несите навале јевропске.
Остаде самохрана јадница му мајка,
некад најљешна свијех царица. Није
ни памећу помјерила; само што јој се
злобни свијет још навијек руга: Ца-
рица Јевђенија!

Па ипак, све те страховите суро-
вратике са врхова свијетске славе у
проваљу самртних мука могу се још
којекако разумјети. Потоњи нараштаји,
и ако можда неће наћи тијем јунаци-
ма свијетске трагедије оноликијет гри-
јехова колико им бјеше страдање, за-
пазиће валистину бар по коју крупнију
погрешку, по који занос обијести и
страсти, по које „амартема“, теке да
се зна за што су свршили тако нео-
бичном смрћу. — Бонапарти је била
тијесна Јевропа, те је сконча у там-
ници, на педи крва океанскога Грмо-
жура. — Максимилијан бјеше напустио
све којима бјеше мило, да се силом на-
тури опијет којим бјеше мрзак, да
буде цар наметник народу слободу,
вичну живовати и управљати сам со-
бом, без икаква цара и господара. —
Луј Наполеон се зацари пријеваром,
прогласи начелом свога царевања осло-
бођење и уједињење свијех народа, а
кад њемачки народ крену да га ује-
дини, он се диже да га раздоби.

Но како ћеш разумјети ону кипну

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

Поглед Црногорца на свијет

п. а. РОВИНСКОГ

(читано у сједници одјељења за етно-
графију Географског Друштва
у Петрограду.)

Свијет духовни или надприродни.

(Свршетак.)

Како је св. Илија прије-
варом заковао у синџир ца-
ра Дукљана и како ће наста-
ти крај оме свијету.

Нареди св. Илија циганину, да
направи синџир и да га утврди и за-
лије оловом на једној стијени под мо-
стом на р. Морачи, гдје је сад Вези-
ров мост; па довиље Дукљана: „Ајде,
ко ће овај синџир прекинути?“

Дукљан је Дукљан! „Почни прије
ти“, рећи ће он Илији.

Закова се Илија у синџир; окре-
ни, обрни, а ја! не може прекинути
синџир. Закова се Дукљан и исти час
прекину.

Наређује опет Илија циганину:
„направи појам!“

Цијела је два мјесеца радио ци-

изговори три пут: „ја сам чиста, као
огњена Марија. Тад ће остати само
једна огњена ријека, а преко ње ће
бити мост танак, као длачица, и поче-
ће преко њега душе прелазити: пра-
ведна ће сретно преко њега пријећи,
а грешна ће се стрмоглавити у ту ри-
јеку.

Тад ће Богородица спуштити у
њу мрежу, коју плете од почетка свог
живота, а довршиће је, кад настане
крај оме свијету, па које се душе
ухвате у ту мрежу, оне ће се и спас-
ти; и Богородица ће само трипут ба-
цити ову мрежу, и сви они, који се
наједном од та три пута не ухвате у
мрежу, остаће у тој ријечи вјечито,
тамо ће горети и мучити се вјечито.
Оне ће молити Бога, да им да кишу,
и Бог ће им дати кишу; али чим се
киша дотакне те ријеке, и она ће пла-
нути.

Уопште појмови Црногорца о над-
природном свијету врло су близу ре-
алности; већина тијет духовнијет бића
ништа нијесу до исто људи, и обћећи
непрекидно са људма, не изгледају осо-
бито грозни, толико снажни, да се не
могу савладати; против овијет бића
има много средстава, па и међу њима
истима могу се наћи браниоци људи.
Само потоња сличка краја оме свије-
ту изгледа одвећ нешто мистично, мрач-
но, што не одговара уопште свијетли-

јет, може се рећи, веселијет погледи-
ма Црногорца; те ичичало не гријешећи
можемо рећи, да прича о крају овога
свијета припада у ред опшјет, које су
донесене са стране, из туђине, никако
пак не треба виђети у овој причи са-
мобитни, народни поглед.

Као поправка к овоме припада
прича, у којој се казује, шта треба да
чини онај, који оде да дође у рај, а
не у пакао. По својој простоти и ла-
коћи ова је прича у чисто црногор-
ском духу. Ево је:

Пође св. Петар у рај и не пове-
де са собом ни матере, ни сестре, ни
жене. Оне му се моле; а он им одо-
вара: „Ви не можете у рај, јер никад
ништа добро учињете нијесте: ти, мати,
кад си прела туђу вуку, по неки си
дио затаила за се; ти, сестро, исто си
чињела са свилом, кад си везла ошви-
це; а ти, жено, отимала си од туђе
дјече, и давала си својој.“

Жена не пристаје никакво, те ће
кренути пут рајскијет врата. Пита је
вратар:

„А какво си ти добро учињела
на овом свијету?“

— Ја сам из моје аграле једном
сиромашу дала двије главце лука, од-
говори му она.

— Е па добро, ајде! Те ће те
двје главце и изнијети, рече јој вра-
тар и отвори врата.

Тад она угледа оне исте двије

судбину која онако крвнички смакну рускога цара Александра II? Није, вистину, ни он био без гријеха, као што није нико „кроме једин Бог“. Но он је учинио два свијетла дјела, двије вјечите задужбине, од којих би једна једина била довољна да опити ма кога цара вијенцем добротвора човјечанског, једна би једина довољна била да том цару мученику на страшnome суду збрише све гријехове и да му широм отвори врата у божи рај. Прва је задужбина, што је разбио окове ропства, у ком је чамило неколико милиона рускога народа кроз више вијекова. Другу је задужбину био замислио још тада, кад је у Царскоме Селу словенске полагајнице на московску изложбу поздравно незаборављеним поздравом: „Да сте ми здраво, рођена славјанска браћо, на рођеној славјанској земљи!“ И крену и уложи својим царством и свом снагом велике Русије, да ослободи „славјанску браћу“ и да их стави уредом с осталим слободнијим народима. Што та друга задужбина није доспјела до онога свршетка те га је он аселио, томе није крив „Цар Мученик“. Па ипак, поред свијех тих задужбина — а ко зна, можда баш и за то — дигоме се на њега паклене руке — синови ил' унуци некадашњих робова те их је он ослободио — и попрекаше руску земљу крвљу „Цара Ослободитеља“.

Од свијех владалаца на јевропском кону, само као да њемачки бјеху заклоњени од пријекне смрти. Тако се бар чинише, све док се јадни баварски краљ, Лудвиг II, у заносу лудила не утопи у језеру једног од својих раскошних, царских љетњиковаца. И његова напљедника затече круна у толику безумљу, да ће по прилици и умријети а неће никад бити вјешт, је ли краљ или тамничар. Јадни Лудвиг! А то је овај исти Лудвиг, из чије је руке побједилац Луја Наполеона, у Версаљу, примио царску круну њемачку.

Но што је младом, свјежем царству њемачком једна краљевска породица, па ма се сва истражила! То је једна суха грана осјечена, да се поносито дребло диже на више, да се круна простире на шире.

Али, „нема дријева да дорасте до неба“, вели њемачка пословица. Кад порасте највише, кад му се круна по највише разгранала, удари га гром. А у високе главе бие гром и из ведра неба.

Ево у три мјесеца, мало више, изређаше се на поноситом, царском пријестолу њемачком три цара.

главице, ухвати се за њих и полеће, кад је друга нека душа на путу дочепа за ногу па је моли: „Изнеси и мене са собом!“ А ова је одгурни ногом, и тако одби је; ова ти полети доле, а у исто вријеме и она се откине од оне главнице, паде и опет се нађе за вратима. Тад ће јој рећи вратар: „видиш, како си лако могла спасти овоју душу и још једну другу; али ти не шћеде ни ону маленкост учинити за другог, па нијеси достојна ни ти, да се спасеш.“

Ђаво, по црногорским појмовима, као што смо примјетили, мијеша се са човјеком и далеко нема оне грозне силе, као што га себи представља руски народ. Па ево излази, и да га нема на земљи. Ево, како се то догодило.

Била је једна саромашна породица. Иште дијете у матере, да што-год присмочи, да не једе суха хљеба.

„Нема ништа!“ одговори му мати.

— Дај ми макар јаје!“ не одуштаје дијете.

„Немаш га гдје испећи, јер, видиш, нема ни ватре, ни дрва.“

— Само ти дај, а ја ћу већ испећи.

Зачуди се мати: али му даде.

Кад су оно јесенае у Сан-Рему тадањем „кронпринцу“ прорезали грло да може дихати, царевао је младој царевини још њезни стари оснивач, болујући од једне једине болести, много лакше по у сина му, ал' исто тако неизљечиве, од старости, од своје деведесет прве године. Тада је упрепашени свијет недахнимце гледао најстраховитију трку, гдје се утркују двије смрти: Једна усјела на старост, а друга на „рака“ — а ками је рак: не иде тај га се, по рије брже од сваке кртине! — која ће брже, управо, која ће спорије? Опклацила су се о једну царску круну. Гледа свијет, а највише гледа, нетренице се загледао у ту страшну појаву, сав њемачки народ. Гледа а не зна шта ће да жели. Стегло му се срце, па не зна, па кога ће тркача да уложи своје топле молитве немилостивеј судбини, том неумитном „букмекеру“ те царске, те самртне трке.

И утече старост „раку.“ Стари цар је још у очи смрти разумио, како му кољу сина да би могао још мало пјехнути, дако дочека да и он који дан процарује. Заостала смрт стави царску круну на главу бономе Фридриху III и сјаха с „рака“ да се мало одмори.

И боник у царском одлану. И стаде царевати славно и благословено како још нико није царевао на том пријестолу. Стаде заклањати народна права и слободу, а гонити све који сметаху развиту те слободу и заборављаху да је народно благо прече од њихове себезналости. Народ угледа „објетовану земљу“ своје среће, и у том заносу као да заборави на сву минулу страхоту. „Цару је боље, „рака“ више нема, а није га по прилици ни било. Цар још може сасвим оздравити!“ Тако затрубише трубе по свијету из царскога двора у Поцдаму. У исти час одмори се смрт, узјаха на свога „рака“, и цар Фридрих III. пусти своју лијепу душу. „Без муке“ као што јављају свијету.

Ево сад заседе трећи цар новог царства њемачког, у три мјесеца. Веће да је здрав, свјеск и вољан, и дао му Бог. Ако се буде држао завјета свог оца-мученика, ако се вргне умом и душом на оца а здрављем на мајку, благо њему, благо његову народу који ће брзо заборавити ове мучне дане, и благо Јевропи која ће пресгати једном страховати, да јој се сва привреда и замука не утопи за један час у мору крви поклањичех народа.

Дијете нађе шило и позако њиме проврти љушину од јајета, најприје с једне стране, па с друге, провуче кроза њ дрвену спицу, па онда нађе танкијех спицица, запади их, и стаде пећи јаје, обрћући над малијем пламњиком.

Тад ђаво, који је сједио ту неђе у углу, није могао отрити, а да не рече: „не, кад је већ дијете тако мудро, на овоме свијету ми немамо већ посла.“

Тако су сви ђаволи и отседили.

Дакле, што остаје од надприродног свијета? — Виле преживљују пошљедње дане своје у удаљенијем пећинама; угрева је савршено нестало; ђаво је такође побјегао. Остају душе људске, које лепршају по вјетру, и које за неко вријеме остављају тијело, и опаки људи у виду тенаца и вјештица: управ сам човјек. И све ово приповиједајући вам тобож с увјереношћу, Црногорац ће вазда готово додати: „тако код нас говедају“, то ће рећи: ако обете — вјерујте, а ако нећете — немојте; а ја вам причам, као што су мени причали.

Из свију фактова, које нам пружа поглед црногорског народа на свијет, који је ван његове сопствене природе, и старајући се из тих спозаш-

ИЗ НОВИНА.

Новосадски „Браник“, у свом 62-ом броју од 28 маја о. г. има овај допис:

I. — Будимпешта 20 маја. — (Удио-ница црногорског паробродског друштва). У овогодишњем животу српске омладине будимпештанске има доста лијених тренутака, о којима би било вриједно извјестити српски читалачки свијет крајем ове школске године. То ћу учинити у опширнијем допису, а сад ћу само да истакнем најљепше дјело овдашње наше омладине, које међу осталима јасно свједочи, да омладина српска није клонула ни у овако тешким данима, који тако силно притијекују наш народ. Стари добар дух није оставио српску омладину, и вјероватно је, да тај добар дух не ће оставити најсвјежију грану младости народне све дотле, док у самом народу буде толико животне снаге, колико је сад има.

Српска омладина вазда се одушевљава за оно, што је у нашем народу лијепо и узвишено, и потпомаже, што је за потпомагање, а бори се против онога, што није за живот, и што је штетно.

Овадњи дио српске омладине ријешно је, да скупи у свом кругу прилога за једну удионицу црногор. паробр. друштва, па да је поклони „Друштву св. Саве“ у Биограду, не би ли тим дјелом показао једнаку љубав према овим тако знаменитим друштвима на пољу културног напретка краљевине и књажевине српске, обрљавајући њихове узвишене смјерове као смјерове ваколиког српског народа.

Омладина је скупила у ту сврху 250 ф. без великих тешкоћа; шта више мали дио новца морао се вратити, а јасно је било, да би се по потреби могло још доста скупити, јер је расположење било извршено.

Ко је имао прилике, да онага било и метне руку на срце српске омладине, могао је осјетити, да оно снажно бије српским родољубљем. И овај чин то показује и као јасан знак снажи тај дух и он ће уродити још љепшим родом. Ко не вјерује и сумња, видјеће.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 11 јуна.

(Из Двора.) Његово Височанство, Господар и Књаз наш, извољно је 4 јуна, на глас о смрти Цара Фридриха III, испоручити Њеном Величанству удов. Царици Викторији, своје сажалење овим брзојавом:

Sa Majesté l'Imperatrice Victoria
Potsdam

Profondement affecté de la terrible épreuve qu'il a plu à la Providence d'imposer à Votre Majesté Impériale et à Son Auguste Famille, j'ose vous exprimer, Madame, nos plus respectueuses autant que sincères sympathies.

Nicolas.

(Дубоко потресен страховитим искушењем којим је Провиђење снашло

њих фактова схватити, тако рећи, његову душу, ми налазимо, да, од природе имајући велику способност за посматрање, Црногорац обухваћа својим умом врло много, не пропустајући по неки пут најситније потанкости и најфиније знаке посматраног предмета: да се у њега врло лако и брзо рађају представе, које нам дају појам о предмету, истина, површан и дјеломице једностран, али врло јасан, тачан, тако рећи, рељефно и очигледно. За њ не постоје аустрапације, а све се миче, живи, појављујући се у конкретном облику с месом и крвљу: биљке код њега живе човјечијим животом и говоре; исто тако животиње примају непосредно учешће у његовом животу и свијет чисто духовни напуња се бићима у облику људском.

Имајући добре органе за спољашње посматрање, Црногорац све схваћа врло брзо и лако, нимало се не напрежући, дуго не мислећи над питањем. Те с тога све код њега добија жив, весело колорит; сви су његови ликови одређени и свијетли.

Ум је Црногорца позитиван са знатном честицом практицизма; фантазија богата, пуна слика живијех и јаркијех, и у свијем производима заједничке радње ума и фантазије ви нећете опасити ни сјенке мистицизма.

Ваше Царско Величанство и Вашу Царску Породицу, ја вам изјављујем, Госпођо, с пуним зазором наше најискреније сажалење.

Никола

На то се Њено Царско Величанство извољело одазвати овим брзојавом:

Son Altesse Le Prince de Monténégro
Cétiigné.

Recevez l'expression de ma reconnaissance pour votre sympathie dans cette perte accablante pour moi, l'Allemagne et tous ses contemporains

Victoria.

(Примите израз моје захвалности на вашем сажалењу у том губитку који поражва како мене тако и Њемачку и све Његове савременике.

Викторија

7 јуна извољело је Његово Височанство поздравити новог Цара Вилхелма II. овим брзојавним поздравом:

Sa Majesté l'Empereur Guillaume II.
Berlin.

J'ai l'honneur d'offrir à Votre Majesté mes félicitations à l'occasion de Son avènement au trône Impérial. Puisse Votre règne, Sire, être heureux, prospère et fécond en bienfaits pour les peuples que la Providence remet entre Vos mains.

Nicolas.

(Част ми је испоручити Вашем Величанству моју честитку приликом Вашег ступања на Царски пријестол. Сретна Ви била влада, напредна и обилата благодетима по народе које Провиђење полаже у Ваше руке.

Никола

На то је Његово Царско Величанство извољело одговорити:

Son Altesse Sérénissime le Prince de Monténégro
Cétiigné.

Je remercie Votre Altesse de ses félicitations et des vœux qu'Elle veut bien former à l'occasion de mon avènement au trône.

Guillaume.

(Захваљујем Вашему Височанству на Вашем честитању и на жељама које сте извољели изјавити приликом мога ступања на пријестол.

Вилхелм

— Њихове Свјетлости, Кнегињице: Милица, Стане, Јелена и Ана, присјеће се у прошли уторник са својом пратњом на Цетиње.

— Сјутра, на Троичин-дан, биће крштење прворођеног сина Њих. Свјетлости Књаза Петра и Кнегиње Зорке Карађорђевића.

На Дурмитору.

(Наставак.)

Тако мало по мало помичући се уз речену природну просијеч Дурмитореку, изидосмо у дно Алишнице, је онет починусмо; сједећи гледао сам спироу себе и виђех по једној присиној странци говеда; то ми се чинише са свијем близу мени, али ме у томе вараху очи те ми се од говеди чинише да су козе, на које рекох друштву: видите ли ви оне козе према нама по овој страни? На које се они загледаше и одговорише да их и они виде. По томе сам помагао дурбин и почео гледати тамо и амо, док сам га један пут нанно на говеда, за која ми мишљасмо да су козе. Тад сам се насмијао и питао друштво: „да ли би оно могло бити што друго до козе?“ на које они осташе при првоме; док сам им ја казао и дурбин додао те су се увјерили да нијесу козе но говеда. Ово нам учини те пошто продужисмо пут, почесмо обилежавати очима по који предмет, на који морамо нађећи и који нам се хоћаше чинити одвише близу: за два пута ближе по хоћасмо путовати.

Рекао сам, која и каква гора бјеше по дно Дурмитора, кад смо уз њега настунили, али пошто смо уз њега

